

PRESTAFRÚA ÁTTI Á LANDSVEGI

– Hósvíkin fer framvið, og sjúkrabilurin er á veg niðan brekkuna, tá bilurin steðgar. Portørurin rópar, at so er tað nú! Eg leyp afturum, og eg setti meg viðsíðuna av Hallgerð, sum eg havi gjørt hvørja ferð børnini eru borin í heim, sigur Ovi Brim, prestur, um føðingina av fjórða barni teirra í sjúkrabili á veg til Havnar

ANNIKA KUNOY IM

I prestagarðinum á Nesi búgva Ovi og Hallgerð Brim saman við børnum teirra, sum nú eru fyra í tali. Inni er fjálg og hugnaligt, og Hallgerð situr við køksborðið við tvær vikur gomlu dótturini í fönvinginum, meðan Ovi ger kaffi og setur frukt og wienarbreyð á borðið. Litla barnið, sum liggur og svevur hjá mammuni er orsøkin til vitjanina í dag, tí á føðingardegnum hjá mammu síni hin 4. mai kom hon knappliga buldrandi inn í heimin í sjúkrabili sunnanfyri Hósvík á veg til Havnar. Ein entre, ið vil nakað. Og hóast koronatíðin elvdi til ótta, og hóast foreldrini, nú tey lýta aftur á føðingina, hugsa um alt tað, ið kundi gingið galið, sita tey við eini kenslu av undran og takksemi fyri stóru føðingardagsgávuna og fyri eitt væl virkandi sjúkrahúsverk.

Tíðin undan at Hallgerð Brim átti fjórða barnið var merkt av stúran. Koronafarsóttin hevði sett alt samfelagið í serstøðu, og reglurnar á føðideildini vóru harvið eisini herdar. Hon visti, at skuldi maður hennara, Ovi Brim, við til føðingina, so máttu tey tryggja, at hann ikki fekk nakað, sum minti um forkøllisi.

– Eg vildi gjarna hava Ova við inn, og vit vistu, at hevði hann bara eitt lítið forkøllisi, so fór hann ikki at sleppa við, tí

reglurnar vóru herdar so mikið nógv vegna koronasmittuna. Tí gingu vit ordiliga høgt upp í at halda hann frískan, sigur 32 ára gamla prestafrúan á Nesi, Hallgerð Brim.

– Vit vóru ikki bangin um, at Hallgerð, sum var sett at eiga 22. apríl, skuldi fáa korona, men vit stúrdu nógv fyri, at eg ikki skuldi sleppa við til føðingina. Bispur snakkaði tá um, at eg skuldi fara í sóttarhald, fyri at eg kundu tryggja, at eg var frískur, tá Hallgerð skuldi eiga. Eg helt tí fjarstøðu og var lítið millum fólk tíðina fyri føðingina, leggur Ovi Brim aftrat.

Tað var tó ikki koronasmittan,

tað, byrjar hon at føla tað, sum minnir um byrjunarverkir. Hon hugsar tá, at hon bara skal leggja seg hjá børnunum og hvíla seg eitt sindur.

– Tá tey vóru sovnað, avgjórði eg tó at fara oman í stovuna, so eg var tættari Ova, so hann kundi fylgja við og taka tíð av verkjunum. Eg legði meg á sofuna, meðan hann hugdi í sjónvarp. Eg nevndi nakrar ferðir, at eg hevði eitt sindur ilt. Um 23

frá, at eg føldu fyrstu verkirnar, sum eg helt vera plukkverkir, til tað varð so nógv trýst á, at eg visti, at eg ikki megnaði túrin til Havnar. Eg hugsaði tá, at vit máttu fáa eina ljósmóður heim til okkara at taka ímóti barninum. Tá klokkan er á leið hálvgun tólv, ringir Ovi til Havnar, sigur Hallgerð Brim.

– Ja, eg ringi á føðideildina, og eg greiði frá, at vatnið er farið, og vit óivað mugu koma suður til Havnar nakað skjótt. Eg sigi teimum, at Hallgerð fyrr hevur átt rættiliga skjótt. Tey siga síðani, at tey gera klárt til okkum, og at vit bara skulu koma beinaveg. Síðani ganga nakrir fáir minuttir, og so ringi eg aftur, tí Hallgerð kláraði ikki at flyta seg. Ljósmóðurin segði tá, at tey fara koyra ímóti okkum í sjúkrabili. Men fáar minuttir seinni ringir hon aftur og sigur, at ein sjúkrabilur er tøkur í Runavík, og hann er á veg eftir okkum, sigur Ovi Brim frá.

– Hetta var ein lætti. Tí eg vænti ikki, at tað hevði verið so frægt, at eg hevði klárað oman trappurnar, tí Hallgerð fekk ikki gingið, sigur hann, og Hallgerð leggur aftrat, at hon er glað fyri, at tey á føðideildini valdu at senda sjúkrabilin.

– Allar avgerðirnar, sum tey

tóku á Landssjúkrahúsinum hesi avgerandi løtuna, vóru tær røttu í hesi støðuni. Tað rósið skulu tey fáa, sigur prestur síðani, tíðiliga kensluborin.

Átti á landsvegi

Tað gingu ikki nógvir minuttir, áðrenn sjúkrabilurin stóð í túninum í prestagarðinum á Nesi. Mamma Ova var komin oman at vera hjá teimum størru sovandi børnunum, og so fóru tey bæði til Havnar.

– Portørarnir máttu seta meg í koyristól og koyra meg oman trappurnar. Teir leggja meg síðani á børu og so inn í sjúkrabilin. Ovi skuldi sita framman, men eg var aftan saman við øðrum av portørunum. Hann gevur mær vatn og ansar eftir, at eg kenni meg tryggja. Eg minnst, at hann sigur, at um eg føli, at barnið fer at koma, so skal eg siga frá, sigur Hallgerð Brim.

– Eg fekk at víta, at eg skuldi framum at sita, tí tað var ikki pláss aftan. Tað var væl skilligt,

Tað gingu bert tveir tímar frá tí at eg føldu fyrst verkirnar, sum eg helt vera plukkverkir, til tað var so nógv trýst á, at eg visti, at eg ikki megnaði túrin til Havnar

sum fór at seta sín dám á serstaku løtuna, tá Hallgerð átti fjórða barn teirra.

Sjúkrabilur sendur á staðið

Tá klokkan nærkaðist 21 tann 3. mai, fór Hallgerð at leggja børnini at sova. Meðan hon ger

tíðina gerast verkirnar kraftigari, og so fer vatnið, meðan eg liggi á sofuni, og tá havi eg verkir út í eitt, spýggi og klári einki at gera, greiðir Hallgerð Brim frá, meðan hon kyssir lítlu nýggju lítlu dóttur sína á høvdið.

– Tað gingu bert tveir tímar